

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. P.**, zast. doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem, se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti: A. H., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2013, č. j. KUJI 58667/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2017, č. j. 30 A 104/2013 - 108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 8. 2013, č. j. KUJI 58667/2013, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městysu Batelova, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 4. 2013, čj. BATE 550/2013, jímž byla stavebníkům A. H. a J. H. (dále též jen „stavebníci“) dodatečně povolena stavba kůlny na nářadí a kůlny na palivové dřevo na pozemku p. č. X, v k. ú. Klatovec u rodinného domu K. č. p. 81, podle § 115 ve spojení s § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, které Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 9. 2015, č. j. 30 A 104/2013 – 57, vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Napadené rozhodnutí shledal krajský soud nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť dospěl k závěru, že v něm žalovaný opomněl vyhodnotit, zda je stavba kůlny na náradí stavbou související či podmiňující bydlení.

III.

[3] Žalovaný brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 As 154/2015 - 35, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2015, č. j. 30 A 104/2013 - 57, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Neztotožnil se se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu z napadeného rozhodnutí implicitně vyplývá, že žalovaný stavbu kůlny na náradí považoval za stavbu související a podmiňující bydlení. Nebylo proto nezbytné, aby tuto skutečnost výslovně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Kasační soud také vytkl krajskému soudu, že provedl důkaz geodetickou technickou zprávou Ing. K. ze dne 18. 8. 2014 (dále jen „geodetická technická zpráva“), ale v rozsudku jej v rozporu s § 77 odst. 2 s. ř. s. nehodnotil, ačkoli tak měl učinit. Kasační soud poukázal též na skutečnost, že geodetická technická zpráva je vnitřně rozporná.

IV.

[4] Krajský soud o žalobě znovu rozhodl rozsudkem ze dne 20. 6. 2017, č. j. 30 A 104/2013-108 (dále jen „napadený rozsudek“), a žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný v řízení správně zjistil odstupové vzdálenosti stavby kůlny na náradí od společné hranice pozemku stavebníků a pozemku žalobkyně. Ztotožnil se se závěrem žalovaného, podle něž se stavba kůlny na náradí nachází ve vzdálenosti větší než 2 m od společné hranice pozemku. Námitky žalobkyně týkající se narušení pohody bydlení považoval krajský soud za neopodstatněné.

V.

[5] Žalobkyně se proti napadenému rozsudku bránila kasační stížností, v níž namítala, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným kasačním soudem v jeho předchozím rozsudku. Navrhovala zrušit napadený rozsudek, napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Stěžejní námitka stěžovatelky se týkala nedodržení odstupových vzdáleností kůlny na náradí od společné hranice pozemků parc. č. X (pozemek stěžovatelky) a parc. č. X (pozemek stavebníků), vše v k. ú. Klatovec. Stěžovatelka tvrdila, že z geodetické technické zprávy ve znění dodatku k této zprávě ze dne 25. 4. 2016 vyplývá, že rohy kůlny na náradí jsou vzdáleny 0,79 m, resp. 0,97 m od plotu. Dále z ní mělo vyplývat, že plot není umístěn na společné hranici pozemků, ale uvnitř pozemku parc. č. X (pozemek stěžovatelky). Z toho podle stěžovatelky vyplývá, že kůlna stojí ještě blíže k hranici pozemku než 0,79 m, resp. 0,97 m. Hranice pozemku je totiž podle mapy uvedené v geodetické technické zprávě ke kůlně na náradí blíže než plot. Rohy kůlny na náradí jsou proto podle stěžovatelky vzdáleny od hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X pouze 0,39 m, resp. 0,43 m.

[7] Skutečnost, že stavba kůlny na náradí nesplňuje nároky § 25 odst. 5 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání

pokračování

území (dále jen „vyhláška“), tj. že není vzdálena alespoň 2 metry od hranice pozemku, byla stavebnímu úřadu zřejmá již z podané žádosti o dodatečné povolení stavby, v níž stavebníci uvedli, že kůlna na nářadí je vzdálena 0,78 m resp. 0,87 m od společné hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X. Stavební úřad se proto měl odstupovými vzdálenostmi zabývat bez ohledu na to, zda stěžovatelka v tomto směru uplatnila námitky či nikoli.

[8] Pokud jde o protokol o vytyčení hranic ze dne 3. 11. 2006 zpracovaný oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. J. U. (dále jen „protokol o vytyčení hranic“), stěžovatelka namítala, že v době konání místního šetření stavebního úřadu dne 9. 10. 2012 se jednalo o protokol starý 6 let, který byl vyhotoven na žádost V. P.. Podle stěžovatelky krajský soud pochybil, když neuvedl, na základě čeho považuje protokol o vytyčení hranic za závazný pro stavební úřad.

[9] Stěžovatelka dále namítala, že protokol o vytyčení hranic nebyl nikdy podkladem, na jehož základě by došlo ke změně závazných údajů v katastru nemovitostí. Jinak řečeno, tento protokol o vytyčení hranic nebyl nikdy použit pro nové zakreslení hranic pozemků v katastru nemovitostí. Podle stěžovatelky stavební úřad nesprávně posoudil význam uvedeného protokolu. Ten nikdy nebyl podkladem pro změnu hranic v katastru nemovitostí, stavební úřad se tudíž podle stěžovatelky měl řídit údaji uvedenými v katastru nemovitostí, které jsou podle § 20 zákona č. 334/1992 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), závazné. Právě geometrické určení nemovitosti je totiž podle stěžovatelky závazné pro stavební úřad.

[10] Podle stěžovatelky je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož se nezabýval rozpory mezi dokumentací situace stavby obsaženou v architektonickém a stavebnětechnickém řešení stavby vypracovaném autorizovaným technikem pro pozemní stavby L. B. (dále jen „dokumentace situace stavby“), protokolem o vytyčení hranic a geodetickou technickou zprávou. Krajský soud se také nevypořádal se stěžovatelčinou námitkou, že na základě protokolu o vytyčení hranic nikdy nedošlo k zápisu zpřesnění polohového určení pozemku do katastru nemovitostí.

[11] Krajský soud podle stěžovatelky v projednávané věci na protokol o vytyčení hranic z roku 2006 nesprávně aplikoval § 19a katastrálního zákona, který do něj byl vložen teprve novelou tohoto zákona s účinností od 1. 1. 2007. Později by pro vytyčení hranic byl ve smyslu § 19a odst. 4 katastrálního zákona třeba geometrický plán, který v nyní projednávané věci vyhotoven nebyl. Krajský soud proto věc posoudil podle nesprávné právní úpravy.

[12] Krajský soud také nesprávně odmítl provést důkaz znaleckým posudkem, jímž by byly odstupové vzdálenosti přeměřeny.

[13] V otázce odstupových vzdáleností proto krajský soud podle stěžovatelky rozhodl na základě nesprávně a neúplně zhodnocených důkazů, neřídil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci.

[14] Stěžovatelka závěrem namítala, že krajský soud nesprávně posoudil její námitky týkající se pohody bydlení. Zejména nezohlednil její zdravotní postižení,

předimenzovanost stavby kůlny na náradí s ohledem na místní poměry, omezení výhledu do krajiny.

[15] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

VI.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka spatřovala v nedostatku důvodů. Měla za to, že se krajský soud nezabýval rozpory mezi dokumentací situace stavby L. B., protokolem o vytyčení hranic a geodetickou technickou zprávou, a také v tom, že se nevypořádal s její námitkou, že na základě protokolu o vytyčení hranic nikdy nedošlo k zápisu zpřesnění polohového určení pozemku do katastru nemovitostí.

[19] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v těchto ohledech nelze považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Krajský soud se k dokumentaci situace stavby, protokolu o vytyčení hranic i ke geodetické technické zprávě vyjádřil na stranách 7 a 8 napadeného rozsudku. Srozumitelně vysvětlil, z jakého důvodu považuje protokol o vytyčení hranic a dokumentaci situace stavby za dostatečné a přesvědčivé podklady pro posouzení odstupových vzdáleností stavby od hranice pozemku. Uvedl také, proč nelze vycházet z geodetické technické zprávy, na niž se odvolávala stěžovatelka. Nároky na přezkoumatelnost proto rozsudek krajského soudu splňuje. Věcně se k této námitce Nejvyšší správní soud vyjádří níže.

[21] Stěžovatelka také namítala, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou, že na základě protokolu o vytyčení hranic nikdy nedošlo k zápisu zpřesnění polohového určení pozemku do katastru nemovitostí. Nejvyšší správní soud ověřil, že takovou námitku stěžovatelka v žalobě, ani následně ve lhůtě pro podání žaloby, nevznesla. Označit žalobní body případně rozšiřovat žalobu o další žalobní body přitom lze podle § 71 odst. 2 s. ř. s. pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud proto neměl povinnost se takovou námitkou zabývat. Napadený rozsudek proto ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelný

pokračování

není. Stěžovatelka tutéž námitku vznesla také v kasační stížnosti. Jelikož stěžovatelka shora uvedenou námitku neuplatnila v žalobě, ačkoli jí v tom nic nebránilo, je tato námitka v kasačním řízení ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[22] Stěžovatelka poukazovala i na to, že stavba kůlny nesplňuje nároky § 25 odst. 5 vyhlášky, jelikož je od společné hranice mezi pozemky parc. č. X a parc. č. X, k. ú. K., vzdálena méně než 2 metry. K tomu odkazovala na geodetickou technickou zprávu ve znění jejího dodatku ze dne 25. 4. 2016.

[23] Krajský soud k této námitce odkázal na § 20 katastrálního zákona, podle něž *[údaje katastru, a to parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území, jsou závazné pro právní úkony týkající se nemovitostí vedených v katastru. Vyložil, že geometrickým určením nemovitosti se ve smyslu § 27 písm. e) katastrálního zákona rozumí to, jak je ta která nemovitost zanesena v mapě a jak je v ní zobrazena. Polohovým určením nemovitosti se podle § 27 písm. f) katastrálního zákona rozumí to, kde se nemovitost nachází konkrétně v terénu vzhledem k ostatním nemovitostem a katastrálním územím. K tomu doplnil, že polohové určení nemovitosti pro právní úkony s ní ve smyslu § 20 zákona o katastru nemovitostí závazné není. Konkrétní vytyčení hranic pozemků podle údajů uvedených v katastru nemovitostí podle krajského soudu svým charakterem představuje právě polohové určení pozemku. Krajský soud dále uvedl, že geodetická technická zpráva vychází právě z polohového určení pozemků, které nejsou podle § 20 katastrálního zákona závazné. Stěžovatelka se podle krajského soudu mylně domnívá, že Ing. K. pracoval v geodetické technické zprávě s geometrickým určením nemovitostí, které jinak právně závazné je.*

[24] V žádosti o dodatečné povolení stavby vycházel při popisu stavby z polohových údajů katastru nemovitostí také stavebník (uváděl 0,78 m a 0,87 m). Při místním šetření provedeném stavebním úřadem dne 9. 10. 2012 však vyšlo najevo, že tyto údaje jsou vzhledem ke skutečnému zaměření hranic v terénu nesprávné a skutečná hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X, k. ú. Klatovec, se nachází jinde, než jak je zakreslena v katastrální mapě. Stavebník na výzvu stavebního úřadu nechal vypracovat autorizovaným technikem pro pozemní stavby, L. B., architektonické a stavebně technické řešení staveb, jehož součástí byl výkres C obsahující dokumentaci situace stavby kůlny na nářadí s vyznačením vzdálenosti stavby od skutečné hranice pozemku. Součástí byla také dokladová část D obsahující protokol o vytyčení hranic ze dne 3. 11. 2006 zpracovaný oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. J. U. V souladu s uvedeným protokolem dospěl L. B. k závěru, že rohy stavby kůlny na nářadí jsou od skutečné hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X vzdáleny 2,10 m a 2,20 m, což vyhovuje § 25 odst. 5 vyhlášky.

[25] Jestliže tedy geodetická technická zpráva ve znění dodatku ze dne 25. 4. 2016 předložená stěžovatelkou vychází z polohových údajů o hranici pozemků parc. č. X a parc. č. X uvedených v katastru nemovitostí, avšak nezohledňuje skutečně zjištěné hranice pozemků v terénu, jak vyplývají z protokolu o vytyčení hranic, nemůže být přesvědčivým podkladem pro závěr o délce odstupových vzdáleností stavby kůlny na nářadí od hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X. Krajský soud proto uzavřel, že stavební úřad postupoval správně, pokud se při pochybnostech o poloze skutečné hranice mezi pozemky parc. č. X a parc. č. X výše nastíněným způsobem snažil zjistit skutečnou hranici pozemků v terénu,

a od tohoto zjištění odvozoval odstupovou vzdálenost stavby kůlny na náradí. Dokumentace situace stavby a protokol o vytyčení hranic považoval krajský soud ve shodě se správními orgány za spolehlivé podklady pro závěr o poloze skutečné hranice pozemků. Nejvyšší správní soud se tímto podrobným posouzením krajského soudu zcela ztotožňuje a nemá, co by k němu doplnil.

[26] Skutečnost, že protokol o vytyčení hranic mezi pozemky parc. č. X a parc. č. X je ze dne 3. 11. 2006, není v nyní projednávané věci rozhodná. Protokol přesvědčivě určuje polohu hranice mezi pozemky v terénu. Stěžovatelka byla tomuto vytyčení hranic přítomna a svým podpisem na protokolu stvrdila, že s vytyčením hranic, jak plyne z protokolu, souhlasí. S ohledem na skutečnost, že se poměry v území od roku 2006 nezměnily (což ostatně ani nikdo z účastníků správního řízení netvrdil), je protokol o vytyčení hranic stále relevantním podkladem pro určení skutečné polohy hranic v terénu. Ani skutečnost, že vytyčení hranic bylo provedeno na žádost V. P., hodnotu tohoto důkazního prostředku nikterak nesnižuje.

[27] Nedůvodná je též námitka stěžovatelky, podle níž krajský soud pochybil, pokud neuvedl, z jakého zákonného ustanovení dovodil závaznost protokolu o vytyčení hranic pro správní orgány. Krajský soud se přímo k závaznosti protokolu o vytyčení hranic nevyjadřoval. Zabýval se pouze skutečností, zda správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této souvislosti přezkoumal podklady, z nichž stavební úřad a žalovaný vycházely. Dospěl přitom k závěru, že protokol o vytyčení hranic a dokumentace situace stavby jsou přesvědčivými podklady, na základě nichž správní orgány správně zjistily skutkový stav, tj. polohu hranice pozemků a stavby kůlny na náradí. O správnosti těchto podkladů neměl krajský soud pochybnosti. Ztotožnil se proto se závěry stavebního úřadu a žalovaného, podle nichž odstupová vzdálenost kůlny na náradí vyhovuje podmínkám § 25 odst. 5 vyhlášky. Tento postup krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za správný.

[28] K námitce stěžovatelky, podle níž se měl stavební úřad odstupovými vzdálenostmi dodatečně povolovaných staveb zabývat bez ohledu na to, zda v tomto směru stěžovatelka vznesla v průběhu správního řízení námitky, Nejvyšší správní soud uvádí, že přesně tak stavební úřad postupoval. Námitky stěžovatelky v tomto směru proto nejsou opodstatněné.

[29] Jelikož krajský soud neměl o zjištěném skutkovém stavu pochybnosti, bylo by nadbytečné doplňovat dokazování znaleckým posudkem, jak navrhovala stěžovatelka. Ani stěžovatelčina námitka neprovedení důkazu znaleckým posudkem proto není důvodná.

[30] Opodstatněnou neshledal kasační soud ani námitku stěžovatelky, podle níž krajský soud nesprávně aplikoval § 19a katastrálního zákona, který nebyl v době vyhotovení protokolu o vytyčení hranic účinný. Nejvyšší správní soud ověřil, že krajský soud § 19a odst. 2 katastrálního zákona citoval pouze v části odůvodnění napadeného rozsudku, v níž vysvětloval pojmy geometrické a polohové určení pozemků. Na protokol o vytyčení hranic pozemků jej přímo neaplikoval. Ač tedy lze stěžovatelce přisvědčit v argumentaci týkající se účinnosti odkazovaného ustanovení katastrálního zákona, z hlediska merita věci a úvah vyslovených krajským soudem nemá tato námitka relevanci. Krajský soud § 19a odst. 2 katastrálního zákona citoval v napadeném rozsudku nad rámec potřebného.

pokračování

[31] K námitkám stěžovatelky týkajícím se narušení pohody bydlení Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na vyčerpávající odůvodnění na straně 10 až 11 napadeného rozsudku. Krajský soud se zde zabýval stěžovatelčinými námitkami narušení pohody bydlení znemožněním výhledu ze zahrady a zastíněním jejího pozemku stavbou kůlny na nářadí. K posuzování zásahu do pohody bydlení odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116. Vyšel ze skutečnosti, že pozemek stěžovatelky je porostlý letitými stromy a porosty, které svým vzrůstem značně převyšují stavbu kůlny na nářadí. Nepřevyšuje-li stavba kůlny na nářadí stromy a porosty na pozemku stěžovatelky a stavba kůlny je za nimi v podstatě pohledově skryta, nelze narušení výhledu z pozemku stěžovatelky v důsledku stavby kůlny na nářadí považovat za nepřiměřený zásah do jejích oprávněných zájmů. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Kasační soud k tomu doplňuje, že z výše uvedeného též implicitně vyplývá, že stavba kůlny na nářadí není svými rozměry nepřiměřená místním poměrům.

[32] Ve vztahu k námitkám zastínění pozemku poukázal krajský soud na situaci zastínění pozemku zpracovanou autorizovaným architektem Ing. Arch. P. K., která je součástí správního spisu. Nejvyšší správní soud ověřil, že podle této studie zastínění je pozemek stěžovatelky dne 1. 3. v 10 hodin zastíněn pouze z velmi malé části, jedná se pouze o zastínění severovýchodního rohu stěžovatelčina pozemku parc. č. X. Poté stín z pozemků stěžovatelky ustupuje úplně. Jelikož kriteria zastínění (oslunění) pozemků nejsou upravena v žádném právním předpise, vyšel krajský soud podpůrně z článku 4. 3. 5 technické normy ČSN 73 4301, podle nějž „*Venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov, sloužících pro rekreaci jejich obyvatel, mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března.*“ Vzhledem ke skutečnosti, že stavba kůlny na nářadí splňuje nároky podpůrně použité technické normy a vzhledem k tomu, že zastínění pozemku stěžovatelky způsobují velkým dílem také vzrostlé stromy rostoucí na jejím pozemku, nepovažoval krajský soud zastínění pozemku stěžovatelky stavbou kůlny na nářadí za nepřiměřené místním poměrům. Ani tomuto závěru není podle Nejvyššího správního soudu čeho vytknout. Při vypořádání uvedené námítky krajský soud přihlédl i ke zdravotním obtížím stěžovatelky.

[33] Nejvyšší správní soud také neshledal, že by se krajský soud neřídil jeho právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 As 154/2015 - 35. Krajský soud provedl důkaz geodetickou technickou zprávou a následně ji také obsáhle hodnotil jednotlivě i ve spojitosti s dalšími podklady obsaženými ve správním spise. Současně v souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím rozsudku opravil své závěry o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Námitky stěžovatelky v tomto směru tudíž nejsou důvodné.

VII.

[34] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému,

jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[36] Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu